

Šiesta veľkonočná nedeľa (cyklus C): byť Božím príbytkom

Komentár na šiestu veľkonočnú nedeľu (cyklus C). „Kto ma miluje, bude zachovávať moje slovo a môj Otec ho bude milovať; prídeme k nemu a urobíme si uňho príbytok.“ Trojica sa zamilovala do každého z nás. Ako odpovedať na toľko lásky? Svätý Augustín nám dáva radu: “Miluj ho a priblíži sa ti; miluj ho a bude bývať v tebe.”

Evanjelium (Jn 14, 23-29)

Ježiš povedal svojim učeníkom:

„Kto ma miluje, bude zachovávať moje slovo a môj Otec ho bude milovať; príďeme k nemu a urobíme si uňho príbytok. Kto ma nemiluje, nezachováva moje slová. A slovo, ktoré počujete, nie je moje, ale Otcovo, toho, ktorý ma poslal.

Toto som vám povedal, kým som ešte u vás. Ale Tešiteľ, Duch Svätý, ktorého pošle Otec v mojom mene, naučí vás všetko a pripomenie vám všetko, čo som vám povedal. Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam. Ale ja vám nedávam, ako svet dáva. Nech sa vám srdce nevzrušuje a nestrachuje. Počuli ste, že som vám povedal: Odchádzam – a príďem k vám. Keby ste ma milovali, radovali by ste sa, že idem k Otcovi, lebo Otec je väčší ako ja. A povedal som vám to teraz, skôr ako sa to stane, aby ste uverili, keď sa to stane.“

Komentár

V intimite Poslednej večere Ježiš ponúkol svojim učeníkom niekoľko poučení, ktoré mali charakter rozlúčky a poslednej vôle, ako to zachytáva evanjelium šiestej veľkonočnej nedele.

Najprv Ježiš hovorí o hlbokom tajomstve Božej prítomnosti v duši. V Starom zákone sa Pán postupne zjavoval izraelskému národu a sľúbil, že zostane uprostred neho. Táto prítomnosť mala osobitný význam vo Svätyni svätých, najposvätejšom mieste jeruzalemského chrámu. Teraz Ježiš ohlasuje novú formu prítomnosti v každom človeku, ak miluje a zachováva jeho slová, aby sa tak stal chrámom, v ktorom prebýva Boh, ako pripomínal svätý Pavol prvým kresťanom: „Vy ste chrám živého Boha, ako hovorí Boh: Budem v nich prebývať a medzi nimi chodiť,

budem ich Bohom a oni budú mojím ľudom“ (2 Kor 6, 16).

Táto Božia prítomnosť v duši vždy fascinovala svätých, ktorí cítili naliehavú potrebu odpovedať na toľko lásky, ktorú Boh prejavil svojim stvoreniam. Ako vysvetľuje svätý Josemaría, „Najsvätejšia Trojica si zamilovala človeka, pozdvihla ho do poriadku milosti a urobila ho na svoj obraz a podobu (Gn 1, 26); vykúpila ho z hriechu (...) a túži skutočne prebývať v našej duši“ (*Ísť s Kristom*, bod 84). Sme si bežne vedomí tejto hlbokej pravdy, prítomnosti Boha v našej duši v milosti? Vieme na to každý deň odpovedať vďačnosťou, prejavmi lásky a úcty? Svätý Augustín radil: „V skutočnosti Boh nie je ďaleko. Ty si ten, kto ho vzdávaľuje. Miluj ho a priblíži sa ti; miluj ho a bude prebývať v tebe. Pán je blízko. Nebojte sa ničoho“ (*Kázeň* 21).

Božiu prítomnosť v duši nemožno oddeliť od účinného pôsobenia Ducha Svätého. Preto sa Ježiš tu odvoláva na Neho a nazýva Ho *Paraklét*. Tento grécky termín doslovne znamená ten, kto kráča vedľa, hovorí, radí a upozorňuje. Preto sa dá preložiť ako „advokát“ a „utešiteľ“. Je „advokátom“, lebo sa prihovára pred Božou spravodlivosťou, aby nám vďaka Ježišovmu utrpeniu vyprosil odpustenie hriechov; a tiež „utešiteľom“, lebo svojimi podnetmi zmierňuje naše utrpenia. V súvislosti s týmto úryvkom cirkevní Otcovia vysvetľujú, že fyzická neprítomnosť Ježiša pred našimi očami práve umožňuje účinné pôsobenie jeho Ducha v našich srdciach. Tam nám *Paraklét* „pripomenie“ Ježišove slová, ako to sám oznamuje svojim učeníkom, a zároveň nám navrhne, aby sme ich milovali a nasledovali, „neviditeľne inšpirujúc Duchom pravdy poznanie toho čo je božské v

našom rozume“ (Didymus, *De Spiritu Sancto*, v *Catena aurea*).

Keď sa skutočne snažíme poslušne nasledovať podnety Ducha Svätého, naša duša sa naplňa pokojom a radosťou, ktoré sú istými znameniami Božej prítomnosti aj uprostred ťažkostí. Preto Ježiš hovorí aj o prvom ovocí, ktoré získal svojím utrpením a s ktorým sa predstavil ako vzkriesený: o pokoji. Nie o pokoji, ktorý ponúka svet, pohodlnom živote, ale o Kristovom pokoji, ovocí kríža a boja. Preto svätý Josemaría hovorí: „Koľko len zmizne protivenstiev, keď sa vnútorne postavíme do blízkosti svojho Boha, ktorý nikdy neopúšťa. A opäť sa v rôznych odtieňoch obnovuje Ježišova láska k učeníkom, k chorým a ochrnutým, a on sa pýta: Čo ti je? Vieš, mám... A v tom okamihu prichádza svetlo, alebo aspoň zmierenie a pokoj“ (*Boží priatelia*, bod 249). Keby sme len vedeli vždy

prichádzať k tejto Božej prítomnosti
v duši ako k prameňu živej vody, kde
môžeme uhasiť všetok svoj smäd, ako
k prameňu, kde môžeme znova a
znova načerpať radosť a pokoj, ktoré
máme niesť všade so sebou.

Pablo M. Edo

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/gospel/domingo-
c-6-pascua/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/gospel/domingo-c-6-pascua/) (08.08.2025)